

Neděle 33 A

Podobenství o hospodáři, který rozdává hřivny, mluví o tom, co od nás Bůh čeká, aby nám také jednou mohla platit jeho slova: „Služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost svého pána.“

Jádro podobenství je na konci v rozhovoru se třetím služebníkem. Všimněme si pozorně, co zapříčinilo pánovu nespokojenost v jednání služebníka.

1. Jeho život formoval strach před pánem.
2. Chtěl se vyhnout každému riziku.
3. Chtěl zajistit splnění litery, dát co je z lidské spravedlnosti povinen.

Ani jedna z těchto 3 věcí, které se nám nemusejí zdát nijak zvlášť špatné, se pánovi nelíbila. Nelíbil se mu totiž jeho osobní poměr k pánovi, ze kterého pak konkrétní jednání vyplynulo. V podobenství tedy jde hlavně o správný poměr člověka k Bohu.

1. Pánovi se nelíbil život služebníka, který formoval hlavně strach. Bůh je sice opravdu Pán a my služebníci, ale v podobenství on se služebníky jedná jako se svými spolupracovníky, když jim svěřuje majetek. Důvěřoval jejich rozumnému jednání. Jsme děti Boží, dědici Božího království, Bůh nás vyzývá ke spolupráci na dotváření stvoření světa a na naší spáse. Musíme něčím přispět k tomu, aby se tato země stala „novou zemí“ a něco udělat pro vlastní spásu.

Dostali jsme k tomu vklad - umění, dovednost k práci, milost na křtu ke spáse. Podle vlastního rozumu je máme rozvíjet. Bude-li provázet člověka jen strach, že to neumí, že na to nestačí, že to je pro jiné, že Bůh je přísný a ve všem najde spoustu lidské nedokonalosti, že je tedy lepší do ničeho se moc nepouštět, pak opravdu neudělá nic ze samého strachu, aby něco nepokazil, a tak nakonec pokazí všechno. Vztah otroka k pánovi od nás Bůh nechce. Jedná s námi jako s rozumnými svobodnými lidmi a podle toho čeká odezvu.

2. Nelíbilo se mu, že se chtěl vyhnout každému riziku. Každé podnikání je riziko a potřebuje odvalu. A křesťanský duchovní život potřebuje stále podnikat s odvahou, vyjet ze starých kolejí a začít něco nového, i když nemůžeme dopředu vidět, jestli se všechno zdaří. Život se nesmí stát stojatou vodou. Musí být ochota a připravenost nechat se nově oslovit, přijmout nový pohled na věc, chtít se něco nového naučit. Vývoj své víry křesťan nikdy nesmí považovat za ukončený. Všechno nové má charakter nejistého, nevyzkoušeného, staré, osvědčené se jeví jako jisté, ale jen touhou po samé jistotě může člověk zaspat dobu. Kdo nevezme na sebe nikdy zodpovědnost a riziko, nic velkého neudělá ani před Bohem.

3. Nelíbilo se mu, že mu chtěl dát jen to, co by příslušelo podle lidské spravedlnosti, jen to, co je povinen. Příklad jasně ukazuje, že splnit jen lidskou povinnost je opravdu málo, jako nic. O to se snad Bůh ani moc nezajímá, s tím počítá, jako se samozřejmostí. Spíše se zajímá o to, co udělal z vlastní vůle, z vlastní iniciativy, jak využil k dobrému prostor svobody, který mu Bůh dal, jestli ho nezneužil jen pro sebe.

I dobu pandemie je možné přijmout jako svěřenou hřivnu. Pak je to příležitost, ne jen problém, příležitost osvědčit poměr k Pánovi.

J. Bartoš